

КАТАРИНА БИВАЛД

ЧИТАТЕЛИТЕ ОТ БРОУКЪН УИЙЛ
ПРЕПОРЪЧВАТ

Läsarna i Broken Wheel rekommenderar
Copyright © 2013 by Katarina Bivald
All rights reserved

© Румяна Василева, превод от шведски
© Анелия Калева, худ. оформление на корицата
© Издателство ЕРА, София, 2014

ISBN 978-954-389-326-3

Книгите на ЕРА търсете на
www.erabooks.net

Катарина Бивалд

Читателите
от Броукън Уийл
препоръчват

ЕРА

Сара Линдквист
Корнвеген 7, ет. 1
136 38 Ханинге
Швеция

Броукън Уийл, Айова, 15 април 2009 г.

Скъпа Сара,

Надявам се, че „Добри съпруги“ на Луиза Мей Алкот ще ти достави удоволствие. Историята е завладяваща, може би малко по-открито нравоучителна от „Малки жени“.

Не се притеснявай за парите, от години пазя повече екземпляри от книгата. Забавно е, като си помислиш, че е намерила нов дом и ще пътува чак до Европа. Самата аз никога не съм била в Швеция, но съм убедена, че е красива страна.

Не е ли странно книгите на човек да са пътували повече от самия него? Не знам всъщност дали това е повод за успокоение или тревога.

Поздрави,
Ейми Харис

Книгите срещу живота: 1-0

Непознатата жена на главната улица в Хоуп имаше толкова обикновен вид, че това бе почти възмутително. Слаба невзрачна фигура, облечена в есенно палто, прекалено топло и сиво за сезона. На земята до краката ѝ лежеше раница, а огромен куфар се опираше на тънкия ѝ крак. Местните жители, които станаха свидетели на пристигането ѝ, нямаше как да не си помислят, че е проява

на неуважение до такава степен да занемариш външния си вид. Сякаш тази жена никак не се стараеше да им направи добро впечатление.

Цветът на косата ѝ бе неопределен, кестеняв, нито много светъл, нито твърде тъмен. Косата ѝ бе небрежно вдигната с шнола и разбъркани къдрици падаха свободно върху раменете ѝ. Вместо лицето ѝ хората виждаха корицата на „Старомодно момиче“ на Луиза Мей Алкот.

Тя изглеждаше така, сякаш ни най-малко не се вълнува, че е в Хоуп. Все едно случайно е попаднала там, по погрешка, с книга и багаж, с несресаната си коса и всичко останало. Спокойно можеше да бъде в който и да е друг град. Стоеше на една от най-красивите улици в окръг Сийдър, може би най-красивата в цяла Южна Айова, но единственото, което забелязваше, беше тази книга.

Не би могла да изглежда по-безразлична. От време на време две големи сиви очи се показваха над ръба на книгата, подобно на лалугер, който надига глава от дупката си.

Сетне сваляше книгата още малко надолу и поглеждаше съсредоточено наляво, след което плъзгаше поглед вдясно докрай, без да мести глава. После вдигаше книгата обратно и отново потъваше в разказа.

В интерес на истината, Сара вече бе запаметила почти всеки детайл от улицата. Дори с книгата пред лицето си можеше да си представи отблясъците на последните слънчеви лъчи по лъскавите джипове, красиво оформените корони на дърветата, рекламната табела от ламинирана пластмаса в патриотичните червени, бели и сини ивици на фризьорския салон през петдесет метра. Навред се носеше тежкият аромат на току-що изпечен ябълков пай. Идваше от кафенето зад гърба ѝ, от което няколко жени на средна възраст с нескрито неодобрение я наблюдаваха как чете. Или поне така ѝ се струваше. Всеки път щом повдигнеше поглед от книгата, свиваха вежди и леко поклащаха глави, сякаш с четенето си на тротоара Сара нарушаваше неписан закон по добри маниери.

Извади мобилния си телефон и отново набра последния запаметен номер. Изчака девет позвънявания, преди да затвори.

Ето че Ейми Харис закъсняваше малко. Със сигурност имаше разумно обяснение. Спукана гума може би. Свършил бензин. Скоро ще станат – погледна дисплея на телефона – два часа и трийсет и седем минути.

Сара не се притесняваше, не още. Ейми Харис бе написала съвсем истински писма, на истинска едновременна хартия за писма, дебела и мека, с цвят на сметана. Нямахме начин някой, който пише писма на такава хартия, да изостави приятел в непознат град или да се окаже масов убиец психопат със садистични сексуални отклонения въпреки всички предупреждения на майка ѝ.

– Извинявай, скъпа.

Непознатата жена застана до нея. Погледът ѝ изразяваше престорено търпение подобно на онези, които вече се бяха изредили да питат Сара едно и също нещо по няколко пъти.

– Мога ли да ти помогна с нещо? – попита жената. Тя бе подпряла на хълбок кафяв хартиен плик с хранителни продукти, от който се подаваше консерва доматиена супа „Хънт“.

– Не, благодаря, чакам някого – отвърна Сара.

– Нима? – Тонът ѝ изразяваше доволно превъзходство. Жените на външните маси на кафенето с интерес следяха разговора. – За първи път ли си в Хоуп?

– Отивам в Броукън Уийл.

Може би просто така ѝ се стори, но жената никак не остана доволна от отговора. Консервата подскочи опасно. След кратка пауза тя продължи:

– Опасявам се, че Броукън Уийл не е кой знае какъв град. Познаваш ли някого там?

– Ще живея при Ейми Харис.

Тишина.

– Сигурна съм, че пътува насам – каза Сара.

– Изглежда са те изоставили, скъпа. – Жената наблюдаваше Сара в очакване. – Хайде, обади ѝ се.

Сара с нежелание отново извади телефона и се опита да не се отдръпне, когато непознатата жена допря буза до ухото ѝ, за да чуе сигнала.

— Струва ми се, че не отговаря. — Сара пхна телефона обратно в джоба си, а жената се изправи. — Какво ще правиш там?

— На почивка съм. Ще наема стая.

— И сега те изоставиха. Добро начало. Надявам се, че не си предплатила. — Жената премести плика в другата си ръка и щракна с пръсти към кафенето.

— Ханк! — извика тя високо към единствения мъж там. — Закарай момичето до Брукън Уийл, става ли?

— Не съм си изпил кафето.

— Вземи го за из път.

Мъжът промърмори, но покорно се изправи и изчезна вътре в заведението.

— Ако бях на твое място — продължи жената към Сара, — не бих дала парите си предварително, бих платила точно преди да си замина. А дотогава бих ги скрила добре.

Тя кимна рязко и консервата със супа подскочи отново.

— Нямам предвид, че всички в Брукън Уийл са крадци — добави тя за всеки случай. — Но определено не са като нас.

Ханк се появи с кафе в хартиена чаша и метна куфара и раницата на Сара на задната седалка в колата си. Сара бе настанена вежливо, но решително на предната седалка.

— Тръгвай, Ханк — каза жената, потропа два пъти по покрива на колата със свободната си ръка и се наведе към отворения прозорец.

— Ако размислиш, винаги можеш да се върнеш тук.

— Брукън Уийл, значи — каза Ханк вяло.

Сара скръсти ръце над книгата и се опита да си придаде небрежен вид. В колата се носеше миризма на евтин лосион за бръснене и скъпо препечено кафе.

— Какво ще правиш там?

— Ще чета.

Той кимна с глава.

– Като на почивка – уточни тя.

– Ще видим – думите на Ханк прозвучаха злокобно.

Гледката, която се разкриваше от прозореца на колата, се променяше. Зелени ливади се превръщаха в ниви, блестящите коли изчезнаха, а кокетните къщи отстъпиха на стена от царевица, която се изправяше със застрашителни размери от двете страни на пътя. Шосето продължаваше само направо с приспивна монотонност. Понякога други, също толкова прави пътища го пресичаха, сякаш някой преди време беше гледал полето от високо и го бе разчертал с линия. Метод като всеки друг, мислеше си Сара. Но тъй като те продължиха направо, кръстопътищата ставаха все по-малко и по-малко, докато накрая тя остана с усещането, че на километри съществува единствено царевица.

– Едва ли в града са останали много хора – каза Ханк.

– Един приятел е отрасъл там. Сега продава застраховки в Де Мойн.

Тя не знаеше как да отговори.

– Хубаво – направи плах опит.

– Той си е добре – съгласи се мъжът. – Значително по-добре, отколкото да се опитва да развива семейна ферма в Брукън Уийл, със сигурност.

След това не каза нищо повече.

Сара се наведе към прозореца, сякаш търси града от писмата на Ейми. Толкова много бе чувала за Брукън Уийл, че ѝ се струваше, че госпожица Ани всеки момент ще се появи на мотоциклет с ремарке, или изневиделица ще види Джими да стои край пътя и да маха с последния брой на вестника. За момент като че ли ги виждаше пред себе си, но образът се изтри и загуби в прахта зад колата. Разнебитена постройка се появи за миг и после отново се скри зад царевицата, сякаш никога не е съществувала. Това бе единствената къща, която Сара видя през последния четвърт час.

Дали Брукън Уийл ще изглежда така, както си го бе представяла? Сара забрави и за тревогата си от това, че

Ейми не отговаря, сега, когато най-накрая щеше да види града със собствените си очи.

Но едва ли щеше да разбере, че пристигат в Броукън Уийл, ако Ханк не бе намалил. Градът се появи изненадващо с широкия почти трилентов път. Сградите бяха толкова ниски, че почти се сливаха с асфалта.

Главната улица се състоеше от няколко къщи от двете страни на пътя. Повечето изглеждаха разнебитени и необитавани, сиви и депресиращи на фона на последните следобедни слънчеви лъчи. Повечето от магазините бяха със счупени стъкла или заковани прозорци, само една закусвалня бе все още отворена.

– Какво ще правиш? – попита Ханк безразлично. – Да те откарам ли обратно?

Сара се огледа. Закусвалнята определено работеше. Надписът „Закусвалня“ светеше слабо с червени неоновии букви, самотен мъж седеше на масата до прозореца. Тя поклати глава.

– Както искаш – каза със същия тон, сякаш казваше „ти си си виновна“.

Сара слезе от колата, отвори задната врата и измъкна багажа си, докато силно стискаше книгата под мишница.

Ханк отпраши в мига, в който тя затвори вратата. Направи остър обратен завой на единствения светофар в града, който висеше на жица по средата на улицата и светеше червено.

Сара стоеше пред закусвалнята с куфара, облеган на крака ѝ, раницата, праметната през рамо, и книгата, притисната към гърдите ѝ.

Всичко ще е наред, каза си тя. Всичко ще се подреди. Никакви катастрофи... Тя се поправи: нищо не може да се обърка катастрофално, докато има у себе си книги и пари. Имаше достатъчно средства, за да отседне в мотел, ако се наложи. При все това бе твърдо убедена, че в Броукън Уийл няма нито един мотел.

Сара отвори със замах вратите на закусвалнята – истински летящи врати като в каубойски бар, каква абсурдна подробност, и влезе. Заведението беше празно с изключение на мъжа на масата до прозореца и една жена зад бара. Мъжът беше слаб и жилест, езикът на тялото, а и цялостното му излъчване сякаш молеха за извинение, че съществува. Той дори не вдигна поглед, когато тя влезе, а продължи бавно да върти чашата кафе в ръцете си наляво-надясно.

Жената, напротив, насочи цялото си внимание към вратата. Тя тежеше поне сто и петдесет килограма и мощните ѝ ръце се облегнаха на високия плот пред нея. Или плотът бе специално направен за нея, или тя бе работила толкова дълго там, че тялото ѝ се бе пригодило към него. Той бе изработен от тъмно дърво и идеално пасваше в заведението. На мястото, където трябваше да има подложки за бира, се намираха поставки за салфетки от неръждаема стомана и ламинирани менюта със снимки на всички видове мазнотии, които се предлагаха.

Жената запали цигара така небрежно, сякаш тя бе естествено продължение на тялото ѝ.

– Ти сигурно си туристката – каза тя. Цигареният дим удари Сара право в лицето.

– Сара.

– Избра ужасен ден да пристигнеш.

– Знаете ли къде живее Ейми Харис?

Жената отново кимна.

– Ужасен ден.

От цигарата падна малко пепел върху барплота.

– Казвам се Грейс – представи се тя. – В интерес на истината, името ми е Мадлин, но няма никакъв смисъл да ме наричаш така.

Сара нямаше никакво намерение да я нарича както и да било.

– И ето те тук.

Сара почувства как Грейс-която-не-се-казва-така се наслаждава на мига. Не бързаше. Три пъти кимна с глава,

дръпна дълго от цигарата и бавно изпусна дима от единия
ъгъл на устата си. После се облегна на бара.

— Ейми е мъртва — каза тя.